

have Bederlag derfor i Indtægter fra Verne, saa forekommer det mig rigtig nok, at en saadan Paastand trænger til en hel Del nærmere Begrundelse. Det ærede Medlem kan jo ikke være ubidende om, at der er andre Dele af Danmark, med Hensyn til hvilke det ingenlunde er Tilfældet, at de betale i samme Forhold, som de faae. Jeg vil tillade mig blandt Andet at henvise det ærede Medlem til at underøge, hvorledes den Paragraf i Finantsloven, der omhandler Island, tager sig ud.

Th. Nielsen: Den ærede Ordfører bemærkede, at naar jeg havde omtalt Rigsdagen og sagt, at det var Rigsdagens Bevillingsret, der skulde tages Hensyn til, at der skulde tages Hensyn til, hvad Rigsdagen havde negtet eller ikke negtet, saa var det egentlig Folkethinget, jeg mente, Landsstthinget brød jeg mig ikke om. Jeg veed ikke, hvad der giver den ærede Ordfører Ret til at fremkomme med en saadan Paastand. Den ærede Ordfører kan være vis paa, at dersom den Tid nogeninde skulde indtræffe, at et Ministerium tog særligt Hensyn til, hvad Folkethinget havde bevilget, men derimod ikke tog Hensyn til Landsstthingets Negtelse, saa skulde den ærede Ordfører finde mig paa Post ogsaa i den Henseende overfor, hvad jeg vil kalde en mindre rigtig Fremgangsmaade, for at bruge et mildt Udtryk. Den ærede Ordfører har ikke Ret til, naar jeg siger Rigsdag og er mig vel bevidst, hvad jeg siger, at omsætte det til Folketing. Den ærede Ordfører fremførte fremdeles en Bemærkning om, at han ikke skjønnede, hvad Ministeriet skulde gjøre, da det ikke havde Folkethingets Votering, Andet end at handle ganske paa egen Haand, og saa var det jo ret naturligt, at man henvendte sig til Landsstthinget. Ja, men Grundloven kjenner kun een Wei, ad hvilket et Finantslovsforslag kan komme til Landsstthinget, og det er den, der anvises i Grundlovens § 49. Det skulde den ærede Ordfører erindre, er den eneste Wei, Grundloven i hvert Fald kjenner, ad hvilken et Finantslovsforslag kan komme her til dette Thing. Det forekommer mig iøvrigt ret betegnende, at den ærede Ordfører slet ingen anden Udvei vidste for Ministeriet end den, det netop har valgt; thi i 1873 kunde Ministeriet dog ganske godt finde eller bruge en anden Udvei, da Folkethinget ligeledes havde negtet Forslaget til Finantsloven Overgang, til 2den Behandling. Det brugte da den Udvei at opløse Folkethinget, og saa fik man jo en regelmæssig Finantslov. Den

Wei stod jo blandt Andet aaben, for ikke at tale om mange flere, som jeg ikke her skal komme ind paa; men det kan vel ikke nytte Noget at føre denne Debat videre med den ærede Ordfører. — Angaaende de vestindiske Forhold bemærkede den ærede Minister, at jeg dog vel maatte være bekendt med, at vi jo ogsaa give Tilskud til Island. Ja, det er mig vel bekendt, at vi der have begyndt med at give Noget som 50,000 Rb. og maaste lidt Mere; Beløbet gjør jo forsaavidt mindre til Sagen; men det er mig ligesaabel bekendt, at Island staar, om man vil — uden at jeg skal komme nærmere ind paa dette — i et andet Forhold til Landet her, det er den samme Stamme og den samme Nationalitet. Jeg kunde jo ogsaa meget godt tænke mig, at der kunde være en Grund til at give Penge ud til Kolonierne, og det var den, at Landet havde en stor Fortjeneste af Forbindelsen med Kolonierne iøvrigt; men at blive ved med det, uden at man egentlig kan skjønne Nytten deraf, og uden at der indtræder Forbedringer i Forholdene, forekommer mig dog at være en mindre god Anvendelse af Midlerne. Nu siger den ærede Minister vel, at han er rede til, saasnart man vil, at forhandle om at sætte noget Andet i Stedet for Kolonialloven af 1863. Ja, men det er i den Henseende, jeg bebrejder den ærede Minister, at han ikke i Samlingen 1879—80 havde Lyst til at forhandle videre med Udvalget paa det da foreliggende Grundlag. Jeg var den Gang Medlem af Folkethingets Udvalg og har vel nogen Del i, at der blev stillet positive Forslag op. Der var virkelige, positive Forslag fremme, det kan eftersees i Tillæget for 1879—80, Spalte 1522. Videre skal jeg ikke komme ind paa denne Sag. Jeg tror ikke, den ærede Minister er ganske sagesløs.

Formanden: Det ærede Medlem udtalte som sin Overbevisning, at den eneste Maade, hvorpaa Finantslove kunde komme under Drøftelse her i Landsstthinget, stemmende med Grundloven, var den, at Lovforslaget blev oversendt fra Folkethinget til Landsstthinget. Andre have en anden Mening. Jeg skal ikke komme ind paa dette — det ligger ikke for, og man behøver ikke at dvæle derved — men kun sige, at der i dette Omne ligger flere fine Kwestioner, der paa ingen Maade kunne affærdiges med nogle saa Yttringer, men behøve en nøiere Drøftelse og en nøiere Bestemthed, inden de kunne passere som fuldgældige.

Den ærede Minister har Ordet.